

Játszva ünnepelni, komolyan játszani

Nem vagyunk még öregek, de a mi korosztályunk is látott már kötelező ünnepi megemlékezéseket, hallott már unalomig ismételt igazságokat történelmünk nagy napjairól, hőseiről. Szinte minden alkalommal megszólítanak bennünket az előadók, s arra bíztatnak minket, fiatalokat, legyünk méltó utódai a nagy elődöknek, ápoljuk gonddal a hagyományokat, ismerjük meg, és érezzük magunkénak hazánk, népünk történetének fontos fejezeteit. De nincs könnyű dolgunk, mert a megemlékezések manapság nem sokban különböznek a közelmúlt általunk már csak elbeszélésekből ismert ünnepeitől. Mások a zászlók, a nyakkendők, más színű a drapéria, talán mások az arcok is, de az ünnep intimitása, valódi emelkedettsége a legtöbb alkalommal még mindig hiányzik. Szerencsére iskolánkban, a Nagy Sándor József Gimnáziumban az elmúlt években sokat változott az ünnepek rítusa és hangulata. Izgalmas, színvonalas és ötletes megoldások dicsérik a magyartanárok és a vállalkozó szellemű diákok tehetségét, munkáját. 1956-ra például úgy emlékeztünk az idén, hogy a történelem órákon negyedikes diákok előadásai idézték a 44 évvel ezelőtti eseményeket, 20-án pedig az egész iskola látogatást tett a Rákoskeresztúri köztmető 301-es parcellájában, ahol megkoszorúztuk a hősök emlékművét, sírjait.

Nagy örömmel fogadtuk, hogy Budakeszi Önkormányzatának Ifjúsági Bizottsága is valami újjal, valami mással akarja hozzásegíteni a fiatalokat a történelemmel való ismerkedéshez, s egyben a sorsfordító történelmi események méltó, de emberszabású – ha tetszik „gyermekszabású” – megünnepléséhez. Év elején háromfordulós műveltségi vetélkedőt hirdetett általános- és középiskolások számára három témakörben.

Márciusban került sor az 1848-49-es forradalom és szabadságharc, júniusban a Millennium, októberben pedig az 1956-os forradalom és szabadságharc témakörének feldolgozására. Nagy izgalommal és lelkes odaadással kezdtük a felkészülést, az előre kijelölt irodalom tanulmányozását. A vetélkedő kiírása körüli kezdeti félreértések, pontatlanságok nem szegték kedvünket, és megnyugvással tapasztaltuk, hogy felnőtt „játsszótársaink” sem voltak restek okulni, tanulni, így elmondhatjuk, hogy a vetélkedő egyre színvonalosabbá vált. Az Erkel Ferenc Művelődési Központ hathatós segítsége, az Ifjúsági Bizottság lelkes szervezése és a három iskola történelem tanáraiknak együttműködése három izgalmas és tanulságos délutánnal ajándékozott meg bennünket. Mi is igyekeztünk kitenni magunkért. Mácsár Melinda tanárnő vezetésével és még néhány tanárunk támogatásával csapatunk (Batta Gábor, Lancz Beatrix, Kapeller Zoltán, Megtér Attila, Szabó Márton ill. Erdő Gábor, Pápai Veronika és Szigeti Eszter) megnyerte ezt az izgalmas vetélkedősorozatot a középiskolás kategóriában. Különösen azért értékes nekünk ez a siker, mert Prohászka vetélytársaink fej-fej mellett küzdöttek velünk, és az utolsó feladatig nyitott volt a kérdés, kinek sikerül egy hajszállal a másik elé kerülnie. Az általános iskolások küzdelméből a Széchenyi István Általános Iskola egyik csapata került ki győztesen. Jól esett a gratuláció, az ajándékkönyv és még az is, hogy a városi ünnepeken teremtettek alkalmat az eredményhirdetésre. De mi is egyetértünk a vetélkedő végén elhangzott zárszóval, amelyben az Ifjúsági Bizottság egyik tagja (nekünk egyszerűen Áfra tanár úr) valahogy úgy fogalmazott, hogy valamennyien nyertesek vagyunk. Sokat tanultunk, jól szórakoztunk, mára már feledve a vitákat, a bosszúságokat, a kisebb-nagyobb kudarcokat, amelyek természetesen velejárói egy komoly játéknak. Érzésünk szerint a vetélkedő közelebb hozta egymáshoz az egymással küzdő iskolákat. Utánozhatatlan volt az a hangulat is, amit a csapaton belül érezhettünk a felkészülés során, és nem utolsó sorban alkalmat adott nekünk ez a verseny arra, hogy méltón, de kedvünk szerint emlékezhessünk névadónkra, tisztelegessünk az államalapítás műve előtt, és mi is letehessük a magunk jelképes virágát az 1956-os pesti srácok jelképes emlékművére. Lehetőséget arra, hogy játszva ünnepelhesünk, és komolyan játszhasunk. Köszönjük!

A Nagy Sándor József Gimnázium csapata és felkészítő tanára

Millenniumi Műveltségi Vetélkedő

Budakeszi Önkormányzat Ifjúsági Bizottságának szervezésében az idén először került megrendezésre az iskolák között a Millenniumi Műveltségi Vetélkedő. A Nagy Sándor József Gimnázium, a Prohászka Ottokár Katolikus Gimnázium és a Széchenyi István Általános Iskola között két korosztályban folyt a verseny. Az első forduló az 1848-49-es szabadságharcot kötődött, a második forduló az 1956. október 23-i eseményekről szólt. Rengeteg kutatómunka és felkészülés előzte meg az egyes fordulokat, hiszen ez a résztvevő iskolák között egy megmérettetés is volt. Sokkal több részletet tudtunk meg a tankönyvben lévő tananyagokon kívül. Battáné Balogh Ildikó történelemtanárnőnk segítette felkészülésünket. A sok tanulásnak meg is lett az eredménye: az összesítésben I. helyezést ért el a Nagy Sándor József Gimnázium és a Széchenyi István Általános Iskolából induló 2. csoport, melynek tagjai: Bogányi Gergely, Csulak Gergely, Kalmár Tünde, Lamos Tamás és Rapcsák Gergely, a 8.a osztály tanulói. Ezúton is gratulálok a helyezést elért minden résztvevőnek.

Kalmár Tünde

Október 6. (Aradi hősök)

2000. október 6-án délelőtt a Nagy Sándor József Gimnáziumban tanárainkkal együtt megemlékeztünk névadóinkról és e napon kivégzett társairól. A szabadságharc hőseinek utolsó gondolatait hűen tolmácsolták iskolán fiai. Ez az ünnepély a korábbi évekhez képest rendhagyónak bizonyult, elsősorban az előadás megrendezése miatt, Ferenc Ildikó és Pálmai Katalin tanárnők segítségével kellemes meglepetést szereztünk társainknak. A műsor után Pelyach István történész úr megosztotta velünk gondolatait a '48-'49-ess forradalom- és szabadságharcról, majd Dr. Dömötörné Papp Hargita igazgatónő szavai következtek. Nagy örömünkre szolgált, hogy gimnáziumunk most már saját iskolazászlóval rendelkezik, melyet Szemereki Zoltán polgármester úr avatott fel és adott át iskolánk PRO EDUCATIONE alapítványa nevében a tanulóknak.

Műsorunkat este 18 órakor az Erkel Ferenc Művelődési Központban megismételtük városunk lakóinak. Itt érvényesültek igazán azok a fény- és hangeffektusok, melyek hitelesebbé tudták tenni megemlékezésünket. *Pápai Veronika és Szigeti Eszter 12.b*

Az október 6-ai ünnepség margójára

A megemlékezés reggelén pénteken, fél nyolc óra körül virágért mentem az Iskola-közön. Velem szemben ünneplőbe öltözött, fehér inges fiúk és lányok jöttek. Kipirult arccal, szemükben boldogság csillogott. Némelyik tanuló rám ismert, köszönt. A régi idők ünnepi hangulata, annak emléke lengett engem is körül, irigyeltem őket. Így azután egy kisördög bújt belém. Megtréfálok a 15-16 év körüli diákokat. Ahogy jött egy csoport, megkérdeztem őket, ismerik-e Gergelyt. Mintegy 15 diák azt felelte, nem ismerik. Egyik nagyon szolgálatkész volt, mert azt felelte, „azt hiszem, tudom hol lakik!” Elszégyelltem magam, a következő diákokat már nem mertem megkérdezni, talán ők tudták volna. Vonjuk le a tanulságot, ezt nem teszem, mindenki, aki olvassa e sorokat elgondolkozhat rajta.

Lévay Zoltán